

Hangulatjelentés Torinóból 1.

A korábbi versenyekről küldött beszámolóimhoz hasonlóan most is inkább a versennyel kapcsolatos tapasztalataim, benyomásaim, élményeim szerepelnek ezekben a beszámolómban. Az eredményeket bárki megnézheti akár fél órával a versenyszám befejezése után, így mire én ezt a levelet elküldöm, addigra már azokat az eredményeket már mindenki megtalálhatta, ami érdekelte.

Ez az egész Torinó nagyon nehezen akart összejönni- legalább is nekem. A nevezési procedúra, a drága nevezési díjak és szállás lehetőségek, a nehézkes levelezés (vagy semmilyen, mert soha nem válaszoltak), az utolsó pillanatig nem nyilvánosságra hozott nevezési listák, időrendek mind rossz előjelnek tűntek számomra. Ehhez még a veterán OB-n elszenvedett combhajlító húzódásom is hozzájött, majd az utazásom előtti napon tartott utolsó edzésen magam alá szorult a térdem egy ugrásnál és elég rondának tűnő keresztzalag sérülést is szenvedtem. Másnap lépni sem tudtam, borzasztóan le voltam törve, de hát már be volt fizetve a drága szállás és nevezés, a feleségem pedig teniszben nevezett, így hát elindultunk kocsival múlt szerdán.

Az utazás hosszú és unalmas volt, semmilyen problémánk nem volt, hacsak az nem hogy hol találunk jeget a térdemre 2-300 km-ként. Végül az is megoldódott, rendesek voltak a gyorsétkezdékben. Nem volt kellemes dagadt és fájó térddel a kuplungot kinyomni, de azért épségben megérkeztünk.

A szállást könnyen megtaláltuk, a város peremén egy családnál szálltunk meg, együtt élünk velük, de nem zavarjuk egymást, van egy nagy szobánk, lehet fürödni és főzni, bevásárlási lehetőségek a szomszédban, szóval megfelelő.

Másnap regisztráció. Na ekkor derült ki, hogy mi az a veterán világbajnokság. Egy órába telt mire mindent elintéztünk, hosszú sorok álltak a pultok előtt. A végén kaptunk egy "Isten hozott" csomagot, ami egy nagyon szép és hasznos hátizsákot jelentett, benne mindenfélével: fél kg kávé, illatszer (borotva krém a női zsákban, az enyémben semmi), üdítő (az enyémben az sem volt), ásványvíz, pici süti, prospektusok és egy nagyon szép, jó anyagú emblémás póló +sapka. Ja és fél kg rizs??? Hogy az hogy jött ide?

Az újság szerint 108 országból jöttek sportolók, azt nem tudom, hogy összesen mennyien, de ez eddigi csúcst tartó Sydneynél többen, ott 18.000 sportoló volt. Ami teljesen hihetetlen számomra Ausztráliából és Kanadából kb. 2800-2900-an jöttek el, többen mint az olaszok!! Azt nem tudom, hogy az összes sportágat összevetve hány magyar van kint, de atlétikában csak 21-en nevezünk, igaz néhányan kitettek magukért és 8-9 számban is indulnak. Ha már ilyen drága volt a nevezés (170 Euró), akkor azt így kell kihasználni. Ezért a pénzért azt hiszem 5 sportágban és 11 számban lehet nevezni.

Egyesek szerint vagy 30.000-en jöttek itt össze ebből a sok országból. Azért azt nem tagadom, hogy jó érzés köztük lenni. Az utcán rengetegen sétálgatnak, nyakukban az akreditációs kártyával, egymásra mosolygunk, köszönünk, szóval élvezzük, hogy ez egy olimpia, még ha veterán is. Mivel még soha nem volt lehetőségem veterán olimpián részt venni ezért nagyon nagy élmény. Lignanóban voltam ugyan, de az "csak" Európai Játékok volt.

Ami nekem eddig a legfurcsább, az hogy az olaszon és angolon kívül alig beszélnek más nyelvet. Itt vagyunk északon, nem messze a francia, svájci, osztrák határtól és nem beszélnek németül vagy franciául. Pontosabban franciául nagy ritkán. Mivel én éppen e két nyelvet beszélem, angolul csak nagyjából értem miről van szó, ezért nehéz bármit is elintézni, megkérdezni.

A város gyönyörű, az Alpok lábánál fekszik, két oldalról is hegyek szegélyezik. Ma nem volt versenyszámunk, ezért sétáltunk a belvárosban és felautóztunk az egyik hegyre, hogy megcsodáljuk a fantasztikus villák, paloták sorát. Azt hiszem ilyen elegáns várost még nem nagyon láttam, Párizst is beleértve. Nagyon ízléses, elegáns kirakatok sorakoznak egymás után, boltíves árkádok egész sora alatt lehet sétálgatni, kávézókat teraszán ücsörögni. Hát a sportolók meg is töltötték ezeket még délidőben is.

Sétánk során találkoztunk két magyar hölgygel, akik éppen Kossuth Lajos lakóháza és emlékszobra előtt ácsorogtak. Jó volt látni a magyar színekkel díszített koszorút a szobor előtt.

A hölgyek úszásban versenyeztek, de csak az egyikük, mint kiderült, mert a másik hölgy eltörte a kezét az utazás előtt. Ekkor jöttem rá, hogy ez mással is előfordul.

Ami sportot illeti már említettem, hogy a feleségem teniszben indult a W50 Open kategóriában (van egy szabadidős kategória is), ami azt jelenti, hogy akár a Martina Navratilovával is össze sorsolhatták volna, ha Ő itt lenne, azt hiszem azonos korosztályban vannak. Ha vele nem is de egy igen jó teniszező nővel játszott, aki a korosztályában volt már 4. is a világranglistán. Hát nem nagyon találta meg a gyenge pontját, mert nem volt neki. Végül derekasan küzdve alulmaradt. Ennek ellenére bejutott a W50 döntőjébe, mert egy másik hölgy ellen nyert körmérkőzés során. Így ismét megmérkőzhet az első ellenfelével az aranyért. **Az ezüst már biztos.** Ez egy más meccs lesz.

Az atlétikai stadion nagyon szép, jól felszerelt, már-már világszínvonalú: elektromos eredményjelzők több helyen, eredmények közlése hangosbemondón, gyönyörű minőségű kivetítőn lehet látni a versenyt. Vagyis az első benyomások a kezdeti nehézségek ellenére nagyon jók voltak. Sok rendező van, kevesek és szolgálatkészek, csak sokszor a szakmai ismeret hiányzik belőlük, de az nagyon. Gondolom rengeteg önkéntest vontak be akik valószínűleg az életben nem láttak atlétikát.

Néhány példa. Kérdezem, hol lehet itt bemelegíteni. Hogy mit akarok én, olyant itt nem lehet. Kérdezem van -e itt súlyzó vagy konditerem? Az meg már megint minek, ez atlétikai verseny nem súlyemelő, az máshol van. S mondják ezt fent TIC (technikai) irodában. Ezután lementem az iroda alatt (!) található Call Room helyiségbe, ami nem más mint egy 100 m hosszú futófolyosó egy lekerített része. A nem lekerített részen lehet futni, ugrani és súlyozni. Fent nem is tudják mi van lent? Nem értettem.

Ha már ott voltam edzettem egyet óvatosan a fájós térdemmel, hátha csoda történik és másnap ugorhatok távot. Csoda ugyan nem történt, de majdnem. Másnap már alig éreztem, lejegyeltem, fájdalom csillapító és kivonultam távot ugrani. Lelkileg nagyon fel voltam dobódva, hogy a rengeteg sérülés (két hónap alatt hatszor sérültem meg) és akadály ellenére itt vagyok. Vérmes reményeim nem voltak, mert a távol a gyengébbik számom és a mezőny ebben volt erősebb. Volt egy Neagu nevű román ugró aki 5,87 m (!)-el nevezett és a világcsúcs nálunk 6,07 m. Rajta kívül még 4-5-en tudtak 5 m felett mostanában én pedig szerény 4,83-al érkeztem ide, amit most az OB-n ugrottam, s csütörtökön még erősen bicegtem. Úgy gondoltam bemelegíték, s ha tudok ugrani akkor ugrok 1-2-t, ha nem akkor edzettem egyet. Délután 3 óra, 35 fok hőség, árnyék semmi, egy kis napernyő 12 ugrónak (az M65 korosztállyal együtt ugrottunk, ez is zavaró volt) és jó kis ellenszél.

Két pályájuk van, 4 ugróhellyel, de csak egy -egy nekifutó sávval, vagyis amikor egyszerre megy a két verseny egy nekifutón, akkor az ugrók rohama egymásba ér. 3 verseny ment egyszerre 4-5 korcsoportban, kánikulában, este kellemes időben pedig semmi. Ja és ellenszélünk is csak nekünk volt.

Végül tudtam ugrani, 4,49, 4,49 és 4,50 volt érvényes. Ötöt ugrottam, de az ötödiket nem kellett volna mert a levegőben ollózás közben ismét hajlító húzódást szenvedtem. Nem tűnik súlyosnak, de nem hiányzott. Arra pont jó, hogy legyen mitől félnem 4 nap múlva a hármasugrásban. Végül 4. lettem, megelőztem még így is 3 nálamnál jobb ugrót. A harmadik helyhez 36 cm hiányzott, ilyen lábbal nem volt rá esélyem, de elfogott versenyláz és mégis megpróbáltam, erre fáztam rá. Az ilyesmi nem lehet ésszel irányítani, hogy most pedig fejezd be elég volt. Ott volt egy halvány esély az éremre és ki ne próbálná meg.

Volt egy kis veszekedés is versenybírókkal, akik jó része szerintem még soha nem látott távolugrást. Az első ugrásomnál a homokba érkezéskor teljesen kicsúszott mindkét előrenyújtott lábam és fenéken csúsztam 1,5 m-t, ugyanis nem volt alattam homok csak 5 cm, s az is kökemény volt. Teljesen kiakadtam, hogy 170 Euróért képtelenek egy verseny előtt felásni és egyenletesen elgereblyézni a homokot, nem is volt ott ásó, csak fél óra múlva hoztak egyet, a harmadik sorozat után. Egyszerűen nem is értették, hogy mi bajom, mert láthatólag nem sérültem meg. De ez csak egy óriási szerencse volt, el is szakadhatott volna a sérült térdszalagom. Közben folyt a verseny, a gereblyező folyton kikaparta oldalra azt a kevés homokot, középen már egy egész kráter volt. Na amikor megérkezett az ásó akkor egy olasz versenyző barátom ásta fel és nem a rendezők. Micsoda kiszolgálás!

Közben hívtak egy orvost is, hogy vizsgáljon meg, mondtam neki, hogy ne engem hanem a homokot vizsgálja meg, és hogy azért veszekszem, mert nem akarok se én se más az ő hülyeségük miatt megsérülni. Csupa drótozott, foltozott ugró volt ott.

Ugrásra való koncentráció közben még le is szűrtak a másik verseny résztvevői, hogy útban vagyok, nem tudnak miattam ugrani. Mutattam, hogy ki van írva a nevem, van egy percem, az is ki van írva és van 2 m-es ellenszelem, s ha nem haragszanak szeretnék koncentrálni és a szélcsendet kívárni.

A nézők így a nejem is a napon egy sorozatot bírt ki, azután elmenekültek árnyékba, nem tudtak semmi eredményt, mert az eredményjelző ellenkező irányba, a foci pályára belseje felé volt fordítva.

Szóval jó kis verseny volt. A világszínvonal visszaszívva.

A többi magyar atléta eredményét is figyelem természetesen minden nap, így én is nagyon örültem a női és férfi kalapácsvetők szép sikerének, Benes Magdi, Fábrián Zoltán és Lezsák Balázs is aranyérmeket nyertek méghozzá jó eredményekkel és persze Kurunczi Zoli is hozta a szokásos aranyérmét, igaz most "csak" holtversenyben. A Gosztolai Mari és a Szagri Zsuzsa is nyert már egy -egy bronzérmeket.

Mindenkinek szívből gratulálok, nagyon megérdemelték. Ehhez a szép eredménylistához tettem hozzá az én szerény negyedik helyem, fél lábbal. Remélem csütörtökön a hármasugrásban érem is jut nekem.

Reggel nyolckor kell ugranom. Mondom nyolckor, hármast. Ezek nem normálisak, aki ezt az időrendet kitalálta, az nem atlétizált még életében. 12 órára az összes korosztályt lezavarják, délután és este pedig semmi. Na mindegy, az ellenfeleknek is korán lesz.

Legközelebb gondolom két nap múlva jelentkezem.

addig is üdvözetemet küldöm Torinóból, a Veterán Olimpiáról, minden kedves atléta barátoknak Kőrösi István a féllábú kenguru